

O Honzíkovi a líném pantátovi

Autor: Markéta Jurišicová
Loutky obsazení: kašpárek, Honzík, pantáta, hajný

1. scéna – vesnice

Honzík - klepe na dveře: Pozdrav Pánbůh, pantáto, nepotřebujete do stavení pacholka?

Zevnitř domu: No, ty by si tak byl k čemu. Vždyť jsi jako věchýtek. Tu máš chleba, ale práci pro tebe nemám.

Honzík - Sedne si na kraj scény a začne plakat

Kašpárek - přichází a zpívá si: Dobrý den děti! To se nám dneska ale udělalo krásně co? Ale poslouvejte, jako bych slyšel něčí pláč (rozhlíží se kolem), kdo to tu jenom může plakat? Á, to jsi ty kluku? Jakpak ti říkají, a co jsi provedl že brečíš?

Honzík - popotahuje nosem: Nic jsem neprovedl. Jmenuju se Honzík, jsem sirotek a nemám kde bydlet. Nikde mě nechtějí. Prý jsem malý a nic nedokážu, ale já umím všechno, opravdu.

Kašpárek - přisedne si: Aj, to je lapálie. To je těžká věc najít službu, když je někdo tak malý a hubený jako ty. Ledaže ..., ledaže bys to zkusil tam na kopci za vesnicí u jednoho pantáty, ale nevím jak pořídíš. Je to největší lenoch v okolí, sám neudělá nic, jenom se vyvaluje v posteli. Tam by ses nadřel a nevím, jestli bys to zvládl.

Honzík - vyskočí a nadšeně: Ale to víš, že bych to zvládl. Jdu tam.

Kašpárek – rozhodně: Jdu s tebou. Mám o tebe trochu strach.

2. scéna – před pantátovou chalupou

Kašpárek - ukazuje na chalupu: Tak, tady to je. Chalupa je to pěkná, ale všude kolem je nepořádek, dobytek bučí hlady a pole je neoseté. Škoda mluvit.

Hajný – našťavaně: To jsem ještě neviděl. Chlap jako hora, ani z postele nevstane a nechá se obskakovat jako malé děcko. Přivezl jsem mu dříví a on prý jestli bych mu ho nenasekal a neschoval pod střechu, aby mu nezmoklo. Copak to je moje práce?! Tak ať si najde nějakého pacholka, lenoch jeden líná. Ať je starý jak je starý, potřeboval by nejspíš pořádně nařezat řemenem za to svoje věčné vyvalování.

Honzík – radostně: Slyšel jsi? Potřeboval by prý pacholka.

Kašpárek – pochybovačně: Ty chceš štípat dříví?

3. scéna – uvnitř stavení

Pantáta – nahlas: Dále, je otevřeno.

Honzík - vejde, hlasitě: Pozdrav Pánbůh pantáto, přišel jsem k vám, že prý hledáte pacholka. Umím všechno, štípat dříví, o dobytek se postarat, vařit a vůbec všechno, co je třeba.

Pantáta - posadí se v posteli: Pacholka, že hledám? Hmm. A říkal jsi štípat dříví?

Honzík: Ano, dříví, to je moje specialita.

Pantáta - kroutí hlavou: No, tak dobře. Právě mi přivezli dřevo a já jsem nějaký slabý. Začni štípat, sekyra je v dřevníku na dvorku. Já si zatím trochu schrupnu.

Honzík – radostně: Provedu pantáto. *(odchází za kašpárkem, který stojí u scény)*

Kašpárek: Když už jsem tě do toho uvrtal, tak ti s tím dřívím pomůžu. Pantáta zase spí, ničeho si nevšimne.

Honzík - vchází zase dovnitř, hlasitě: Tak pantáto, dříví je složeno. *(zívne, zatímco bude pantáta u okna, sedne ke stolu a usne)*

Pantáta – udiveně: Cože, za takovou chvíli? (jde k oknu, otočí se k spícímu Honzíkovi) A jeřda, ty jsi mi tu hošíku usnul. No není divu, vždyť jsi jako věchýtek a ta hromada byla velká. Co s tebou? *(opatrně vezme Honzíka a uloží ho do své postele, sám si lehne na zem)*

Honzík - probudí se, vyskočí: Kde to jsem, čí je to postel, jak jsem se tu dostal?

Pantáta - probudí se: Á, už ses vyspal? Usnul jsi mi včera jako špalek.

Honzík - omluvně, vyskakuje z postele: Promiňte, omlouvám se, už se to víckrát nestane. Já jsem nechtěl.

Pantáta - leze do postele: To nic, však jsi taky udělal obrovský kus práce. Zasloužil sis pořádně se vyspat.

Honzík - odběhne pryč, vrací se s plným vědrem, ztěžka jej nese

Pantáta - chvíli ho pozoruje, pak se pomalu zvedá z postele: Ukaž, pomůžu ti s tím, vždyť to sotva táhneš. Je to pro tebe moc těžké.

Honzík - brání se: Ale ne, jen ležte, já to zvládnu. Vždyť jsem říkal, že umím všechno.

Pantáta – nekompromisně: Ukaž, udělám to sám. Ty dojdi raději pro roští do lesa, aby bylo co na podpal.

Honzík: Dobře, hned tam zaběhnu a pak nachystám něco k jídlu. Jen si klidně odpočiňte, pantáto. Jsem zpátky coby dup. (*Odběhne*)

Pantáta - lehne si zpět do postele, mluví si pro sebe: Ten škopek byl pěkně těžký. Ten klučik má ale kuráž, kdo by to do něj řekl. Líbí se mi, bude tu s ním veselo.

4. scéna – na louce u lesa

Kašpárek – radostně: Honzíku! To jsem rád, že tě vidím. Celou noc jsem pořádně nespal. Jak to všechno dopadlo? Už jdeš od něho pryč, nebo tam zůstaneš?

Honzík - směje se: Kam bych od pantáty chodil? Mám se tam dobře. A dokonce jsem zjistil, že to s tou jeho leností vůbec není tak špatné, jak jsi říkal.

Kašpárek – udiveně: Cože?

Honzík: Představ si, že jak jsem byl včera po tom štípání dřeva celý unavený, tak jsem asi u stolu usnul. A hádej co?

Kašpárek – netrpělivě: No nevím, nenapínej mě.

Honzík: Ráno jsem se probudil v jeho posteli.

Kašpárek – zděšeně: Ty jsi mu tam vlezl?

Honzík: Ne, pantáta spal na zemi, sám mě do postele odnesl, abych se prý po té lopotě pořádně vyspal.

Kašpárek: Cože? On vstal? A odnesl tě? Tomu nevěřím. To se ti jistě zdálo.

Honzík: Nic se mi nezdálo. A pak taky ráno, když jsem nesl do kuchyně plné vědro vody, znovu vstal a odnesl ho místo mě.

Kašpárek: Ty si ze mě děláš legraci, já ti na to neskočím, já tedy ne.

Honzík: Jak myslíš, ale je to pravda pravdoucí. Teď už ale musím jít pro roští, počkej tu na mě.

Kašpárek: Jak říká pantáta, trošičku si tu zdřímnu, jsem hrozně unavený.

Honzík - odchází a zpívá si

Kašpárek - lehne si a spí

Honzík - není ho vidět, jen slyšíme jeho zpěv a náhle výkřik: Ááááá!.....

Kašpárek - *spokojeně spí, občas se převrátí*

Pantáta - *jde ke Kašpárkovi:* Hej ty, neviděl jsi tady takového malého hošíka?

Kašpárek - *probouzí se:* Cože? Koho? Hošíka? Jakého, Jé to jste vy pantáto? Vy jste vyšel z chalupy? Vždyť jste prý nevylezl už alespoň přes rok?

Pantáta – *nazlobeně:* Babské tlachy! Tak viděl nebo neviděl?

Kašpárek: Myslíte Honzíka?

Pantáta: Ano, ty ho znáš? Tak kudy šel?

Kašpárek: Šel tudy, do lesa, prý pro roští. Proč ho hledáte? Něco provedl?

Pantáta: Nic neprovedl, ale za chvíli bude večer, mám o něho strach.

Kašpárek - *rozhlíží se kolem sebe:* Máte pravdu, už se začíná šerit. To jsem tak dlouho spal? Že by se mu opravdu něco stalo?

Pantáta – *rázně:* Tak tady nebudeme klábosit a jdeme ho hledat dokud je ještě světlo. Ty běž tudy, já půjdu tam. Kdo ho najde, zavolá toho druhého.

Kašpárek - *mimo scénu:* Vidíte něco?

Pantáta - *mimo scénu:* Ne, zatím nic.

Kašpárek - *mimo scénu:* Pantáto, pojd'te honem, už jsem ho našel, rychle sem!

Pantáta - *mimo scénu:* Ukaž, vezmu ho na záda. (Přichází na scénu, pantáta má Honzíka na zádech)

Kašpárek – *ustrášeně:* Všiml jste si jestli dýchá?

Pantáta: Dýchá. Já ho odnesu do chalupy, ty zatím utíkej jak nejrychleji umíš do vsi pro doktora. Tak dělej, co stojíš!

Kašpárek - *rozbíhá se pryč:* Už běžím.

Pantáta - *odchází s Honzíkem na zádech k chalupě.*

5. scéna – uvnitř stavení

Kašpárek – šeptem: Myslím, že se probouzí. (Oba jdou k posteli)

Honzík - rozhlíží se kolem, chce se posadit: Kde to jsem? Au, co to mám s nohou? Kašpárku, pantáto, co se stalo? Bolí a pálí mě celé tělo.

Pantáta - přichází k posteli: Asi jsi uklouzl ze srázu v lese a dost ses podrápal, taky máš zlomenou nohu, ale doktor říkal, že za pár týdnů budeš zase skákat jako zajíc.

Honzík – vyděšeně: Pár týdnů? Tak dlouho nebudu moct chodit? Co budu dělat? Co jen se mnou bude?

Pantáta: Co by s tebou bylo? Budeš ležet a odpočívat, leží se ti snad v mé posteli špatně?

Honzík – opatrně: To ne, ale vy myslíte, že bych tady mohl zůstat?

Pantáta: A kam jinam bys chtěl jít, zvláště se zlomenou nohou?

Honzík: Ale co bude s vámi pantáto, kdo se o vás bude starat?

Pantáta - naoko se zlobí: Copak jsem nějaká bačkora? Prostě si teď jen vyměníme role. Ty budeš ležet a já budu dělat to ostatní.

Honzík: To přece nejde, vždyť ...

Pantáta - skočí mu do řeči: Už jsem řekl, já vím, v poslední době jsem toho moc neudělal, ale teď se to změní. A to všechno vlastně díky tobě. Když jsem tě viděl jakou máš kuráž, jak jsi malý a přece dokážeš zastat tolik práce, musel jsem se stydět. Ale teď to napravím. Však jsem taky vždycky neležel jen na posteli a vím co a jak.

Kašpárek - k divákům: Tak vidíte, ono se ne nadarmo říká, že všechno zlé je k něčemu dobré. Honzík neměl kde bydlet a pak se dokonce celý dolámal, ale má teď domov a pantáta se odnaučil jen vylehávat v posteli. Ani to nevěděli, že vlastně potřebují jeden druhého. Popřejme jim, ať se jim tu v chalupě spolu dobře hospodaří a lenost ať k nim už nikdy nenajde cestu zpět.

KONEC